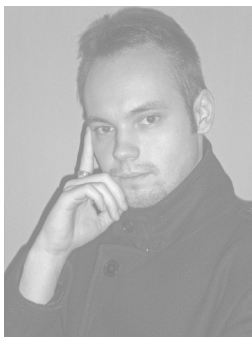

Memoár

A csontjaimba vésték.
Hajnalban, ahogy nyugovóra
tértek az árnyak
nem hallották,
pedig vadabbul sóhajtottam.
Valaha, mint valaha.
Felégetni! Mindent!
A kovácstól nem, hiába
lopta a tüzet.
Felégetni! Mindent!
A korona a király
bőrébe olvadt.
Az én csontomba
csupán a fém.
Vas vagyok. Edzett.
Fém. Acél vagyok.
Szárnyak az áldozat
a tolltól búzló oltáron.
Véres foltok, pengék. Ék.
A csontjaimba vésték
a múltamat. Igen.
Most már mindössze
meghalni muszáj.
Akkor olvashatóvá lesz.
A múltam és a nevem.
Ott lesznek, ahová
hajnalban, nyugovóra
tértük után vésték.
A csontjaimba.

A titkokról

Nehéz nyelv az,
amit az erdő fái
beszélnek.
Még nehezebb,
amit az
egyedülállóok.
Mások a
recsegések,
mások a
roppanások,
eltérők
a sóhajok
és különbözik
a korhadás.

A nehéz nyelv,
amin az erdő fái
beszélnek,
csak annak érthető,
akiben szoborrá
fagytak a csodák.
Recsegések,
roppanások,
sóhajok és
korhadás
figyelmeztet.
Emlékek
Emlékezz
Emlékek
Emlékezem

Újra.

Azóta a tikokban
hiszek.
Azt hiszem ennyi
gyereknek lenni
és
lenni.

Többé nem akartam
tudni a selyemférgék
lány titkait.
Az ódon falak szentjeinek
és a freskók festőjének
nevét.

Nem akartam ismerni
a betegségre a gyógyírt.
A simulékony történelem
egyetlen igazságát.
El akartam felejteni
Isten sok-sok nevét,
amit a ruhájába hímeztek.
El akartam felejteni
az ember nevét.
El, hogy ember vagyok.
El a nyelvet is.

Felejteni,
Igen,
felejteni!